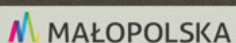

IV MIĘDZYNARODOWY FESTIWAL

ZWIĄZKI POMIĘDZY KULTURĄ POŁUDNIA A PÓŁNOCY
S C H U B E R T – C H O P I N – G R I E G
WZAJEMNE INSPIRACJE I REZONANS W MALARSTWIE I LITERATURZE

2016

PATRONAT HONOROWY: JACEK KRUPA – MARSZAŁEK WOJEWÓDZTWA MAŁOPOLSKIEGO

W ZAMKU KRÓLEWSKIM W NIEPOŁOMICACH

PROGRAM
od 07.04 do 27.06
2016

Fundacja
Zamek Królewski
w Niepołomicach

MUZEUM NIEPOŁOMICKIE
ZAMEK KRÓLEWSKI W NIEPOŁOMICACH

IV MIĘDZYNARODOWY FESTIWAL

*ZWIĄZKI POMIĘDZY KULTURĄ POŁUDNIA A PÓŁNOCY
/SCHUBERT-CHOPIN-GRIEG/ WZAJEMNE INSPIRACJE
I REZONANS W MALARSTWIE I LITERATURZE*

W ZAMKU KRÓLEWSKIM W NIEPOŁOMICACH

Patronat honorowy: Jacek Krupa – Marszałek Województwa Małopolskiego

Organizator:

Stowarzyszenie Twórcze POLART 30-250 Kraków ul.Gajówka 25 a

Dyrektor Festiwalu: Joanna Krupińska-Trzebiatowska

Koordynator projektu: Bogusława Hubisz-Sielska

Partnerzy: Fundacja Zamek Królewski w Niepołomicach

Muzeum Niepołomickie

MEDAL XXV-LECIA S.T. POLART

autor Jerzy Nowakowski

XVIII SALON SZTUKI POLARTU

Roman Banaszewski

Stanisław Batruch

Kiejstut Bereźnicki

Anna Berg

Renata Bonczar

Teresa Chomik-Kazarian

Stefan Dousa

Andrzej Gutfeld

Anna Jelonek-Socha

Ryszard Karczmarski

Izabella Kierska

Bronisław Krzysztof

Wincenty Kućma

Krzysztof Kuliś

Krzysztof Litwin

Andrzej Makuch

Krystyna Nowakowska

Jerzy Nowakowski

Ewa Olszewska-Borys

Andrzej Pollo

Adrian Poloczek

Agata Poloczek

Ewa Maria Poradowska-Werszler

Jadwiga Rubiś

Józef Sękowski

Kaja Solecka

Marek Sołtysik

Waldemar Świerzy

Władysław Bartek Talarczyk

Janusz Trzebiatowski

Andrzej Ziębliński

Jan Zych

Szanowni Państwo,

czwartą edycję Międzynarodowego Festiwalu *Związki pomiędzy kulturą południa a północy /Schubert–Chopin–Grieg/ wzajemne inspiracje i rezonans w malarstwie i literaturze* rozpocznie na Zamku Królewskim w Niepołomicach wystawa malarstwa i rzeźby XVIII Salon Sztuki POLARTU, zaś jej otwarciu w dniu 7 kwietnia 2016 towarzyszyć będzie recital klawesynowy w wykonaniu Elżbiety Stefańskiej.

Zarówno ta wielka zbiorowa wystawa, w której zwyczajowo biorą udział wszyscy twórcy należący do stowarzyszenia, jak i koncert inauguracyjny, zainicjują jednocześnie obchody XXV lecia POLARTU, założonego przed laty przez osiemnasto osobową grupę krakowskich artystów z Januszem Trzebiatowskim na czele.

Tegoroczna edycja Festiwalu uzyskała nie tylko patronat Marszałka Województwa Małopolskiego Jacka Krupy, ale również wsparcie finansowe Województwa Małopolskiego, co pozwoliło na zorganizowanie z wielkim rozmachem Koncertu Symfonicznego XXV-Lecia z udziałem znakomitej orkiestry Sinfonietta Cracovia pod batutą Tadeusza Strugały. Wystąpi wraz z nią, dopiero co przyjeżdżająca do stowarzyszenia pianistka najmłodszego pokolenia – Izabela Jutrzenka-Trzebiatowska. W przerwie tego koncertu, prowadzonego przez ulubionego przez Krakowian dziennikarza Wacława Krupińskiego, pod młotek pójdą obrazy i rzeźby uczestników wystawy, aby zasilić kasę POLARTU.

Podkreślić należy, iż wszyscy artyści biorący udział w tej edycji Festiwalu zgodzili się wystąpić w nim charytatywnie, za co serdecznie im dziękuję. Szczególnie zasłużeni Członkowie POLARTU zostaną uhonorowani przy tej okazji Medalem XXV-Lecia a ten piękny medal, autorstwa Jerzego Nowakowskiego, między innymi otrzyma w dniu 7 maja 2016, należący od ponad dwudziestu lat do stowarzyszenia maestro Tadeusz Strugała.

POLART mając interdyscyplinarny charakter łączy przedstawicieli różnych dziedzin sztuki, czego dowodem niech będzie promocja najnowszej książki Józefa Lipca *Filozofia miłości* w Klubie Dziennikarzy *Pod Gruszką* w Krakowie, której 24 maja towarzyszyć będzie, z jednej strony wystawa jednego dzieła Janusza Trzebiatowskiego – autora reprodukowanych prac – a z drugiej koncert kameralny z udziałem znakomitej harfistki Malwiny Lipiec, prywatnie córki wybitnego przedstawiciela nauki, oraz skrzypaczki Marii Ołdak.

I wreszcie, aby festiwal był też mostem ponad pokoleniowym, 30 maja w Zamku Królewskim w Niepołomicach wystąpi para wybitnych pedagogów, profesorów Akademii Muzycznej w Krakowie: altowiolistka Bogusława Hubisz-Sielska i pianista Mariusz Sielski. Podobnie będzie 27 czerwca, kiedy to Koncert Finałowy wypełni duet: Renata Żelobowska-Orzechowska i grający na oboju Mariusz Pędziulek. Będzie to koncert promujący ich nowy album „Muzyka XX wieku na obój i fortepian”. Nie pozostaje mi nic innego, jak życzyć Państwu niezapomnianych wrażeń podczas tej wspólniejszej uczty duchowej nawiązującej do greckiej idei jedności sztuk – trójjednej chorei – kiedy to taniec, słowo i muzyka, były ze sobą nierozdzielnie sprzężone. Zamek Królewski w Niepołomicach to miejsce szczególnie predysponowane do kultuwowania sztuki, więc tym gorętsze słowa podziękowania należą się jego władarzom, tak Muzeum Niepołomickiemu jak i Fundacji Zamek Królewski w Niepołomicach, za udział i pomoc w zrealizowaniu tego szeroko zakrojonego artystycznego przedsięwzięcia.

Joanna Krupińska-Trzebiatowska

prezes S.T.POLART

NIEPOŁOMICE 7. 04.2016

urodziła się w Krakowie. Już we wczesnym dzieciństwie zdradzała niezwykłą muzykalność, a gry na fortepianie uczyła się u swego ojca - profesora Akademii Muzycznej - Ludwika Stefańskiego. Studia ukończyła w Państwowej Wyższej Szkole Muzycznej w Krakowie, pod kierunkiem wybitnego klawesynisty niemieckiego, profesora Hansa Pischnera z Berlina. Po uzyskaniu dyplomu swoje umiejętności wzbogacała na międzynarodowych konkursach w Sienie i Weimarze pod kierunkiem znakomitych, europejskich klawesynistów, m. in. takich jak: Zuzanna Ruzickva czy Ruggiero Gerlin. W roku 1964 otrzymała dwie pierwsze nagrody na Konkursie Muzyki Dawnej w Łodzi za wykonanie utworów kompozytorów epoki baroku - na fortepianie i klawesynie. W roku 1965 została laureatką głównej nagrody Międzynarodowego Konkursu Muzycznego w Genewie, otrzymując równocześnie nagrodę specjalną im. Henri Ghez dla najlepszego klawesynisty konkursu. W następnych latach, za wybitne osiągnięcia artystyczne Trio Barokowego, została uhonorowana Nagrodą Miasta Krakowa, wraz z flecistką Barbarą Świątek i wiolonczelistą Jerzym Klockiem. "laur Melomanów Krakowskich" otrzymała "w dowód uznania i wdzięczności za popularyzowanie pięknej muzyki".

ELŻBIETA STEFAŃSKA RECITAL KLAWESYNOWY

W PROGRAMIE:

C. B. Balbastre

La D'Hericourt

La Suzanne.

La Malesherbe

G. Muffat

Ciaconna

G.PH. Handel

Chaconne

J.S.Bach

Prelude c-moll

Suita francuska c-moll

M. K. Ogiński

Polonez f-moll

Polonez d-moll

Mazurki

A. Soler

Fandango

Poza licznymi występami w kraju, Elżbieta Stefańska występuje często zagranicą, m. in. w takich krajach europejskich jak: Austria, Czechy, Bułgaria, Słowacja, Rumunia, Węgry, Rosja, Łotwa, Litwa, Ukraina, Francja, Szwajcaria, Holandia, Niemcy, Anglia, Szwecja, Włochy, Hiszpania oraz w USA i Iranie. Uczestniczy również wielokrotnie w wielu krajowych i zagranicznych festiwalach jako solistka i kameralistka, m. in. w Hanowerze, Halle (Festiwal Haendlowski), Lipsku (Festiwal Bachowski), Shiraz (Iran), Orvieto, Interlaken (Szwajcaria), Gaming (Austria), Paryż.

W repertuarze Elżbiety Stefańskiej znajdują się dzieła muzyki solowej i kameralnej epoki renesansu, baroku, klasycznej, jak również XX-wiecznej, w tym także muzyki kompozytorów polskich dawnych i współczesnych. Artystka w swej wieloletniej karierze muzycznej dokonała bardzo licznych nagrań radiowych i telewizyjnych, jak również płytowych dla Polskich Nagrań, Emi, Elektri, Decca, Foni Centra.

W latach 1974-82 była etatową solistką Komitetu ds. Radia i Telewizji. Elżbieta Stefańska, oprócz działalności koncertowej, brała czynny udział jako juror w konkursach muzycznych tak krajowych jak i zagranicznych. Na szczególną uwagę zasługuje I Konkurs Klawesynowy im. Wandy Landowskiej, która była organizatorem (Kraków 1985), pełniąc równocześnie funkcję przewodniczącej jury.

W roku 1970 uczestniczyła w jury Międzynarodowego Konkursu Klawesynowego w Monachium. W 1992 roku brała udział w jury Międzynarodowego Konkursu Bachowskiego w Lipsku, a w 1993 w Międzynarodowym Konkursie Klawesynowym w Warszawie. Była też jurorem w dwóch Ogólnopolskich Konkursach Gitarowych w Krakowie (w latach 1986-87). W roku 1990 jako juror uczestniczyła w Konkursie Pianistycznym w Taipei (Tajwan).

Jest profesorem Akademii Muzycznej w Krakowie, gdzie prowadzi klasę klawesynu. W latach 1981-90 pełniła funkcję kierownika Katedry Klawesynu i Instrumentów Dawnych.

W latach 1990-93 na szlakach jej koncertowych podróży pojawia się wielokrotnie Japonia, Korea Południowa i Tajwan, w których to krajach odbyła liczne i znaczące w jej karierze artystycznej koncerty. Zaowocowały one wieloma nagraniami zarówno telewizyjnymi jak i radiowymi. Z okazji roku Mozartowskiego w firmie fonograficznej Pony Canyon (Tokio) nagrała osiemnaście Sonat W.A. Mozarta (sześć płyt CD) na instrumencie -pianoforte- z czasów kompozytora. Dla tej samej firmy nagrała również liczne utwory J.S. Bacha na klawesynie, także w wersji kompaktowej.

Recital klawesynowy Elżbiety Stefańskiej – prowadzący przez muzykę baroku i klasycyzmu w tanecznym rytmie, od ciacconny poprzez polonezy i mazurki Ogińskiego, aż *Fandango* A.Solera – rozpoczną utwory Claude Balbastre: *La d'hericourt*, *La suzanne* i *La malesherbe*. Ten francuski bardzo znany kompozytor urodził się w Dijon w 1724. Swoje dzieła pisał głównie na organy, klawesyn oraz fortepian. Był również organistą w Katedrze Notre-Dame, klawesynistą na królewskim dworze, gdzie uczył gry Marię Antoninę oraz organistą hrabiego Prowansji Ludwika Stanisława Ksawerego de Bourbon, późniejszego króla Francji Ludwika XVIII.

Nawet Georg Friedrich Händel – niemiecki kompozytor późnego baroku, który w 1727 roku stał się poddanym Wielkiej Brytanii i narodowym kompozytorem tego kraju, pomimo że komponował dzieła tak wielkie jak opery i oratoria, również nie oparł się urokowi chaconne.

Chaconne lub ciaccona, to taniec pochodzenia prawdopodobnie meksykańskiego lub indiańskiego, a pierwsze informacje o niej pochodzą z Hiszpanii, gdzie była tańczona wśród warstw niższych przy dźwiękach kastanietów i śpiewanego refrenu, charakteryzującego się trójdzielnym metrum, prostą budową okresową i wielokrotnym powtarzaniem jednej formuły melodyczno-harmonicznej. Z tańca tego wykształciła się w 2. poł. XVII w. forma wariacyjna z basso ostinato, pokrewna passacaglii. We Włoszech początkowo rozpowszechniła się chaconne na gitarę.

W XVII w. powstała chaconne wokalna, która odegrała poważną rolę w rozwoju monodii akompaniowanej i muzyki operowej. Charakterystyczną cechą tego typu chaconne stała się ostinatowa formuła basowa, polegająca na powtarzaniu opadającego zwrotu, wypełnianego diatonicznie lub chromatycznie interwał kwarty. Chaconne wokalne pojawiają się w XVII w. w twórczości prawie wszystkich wybitniejszych kompozytorów

monodii akompaniowanej; ich rozwój można śledzić u C. Monteverdiego, F. Cavallego, A. Stradelli, aż po osiemnastowiecznych kompozytorów operowych. Inne właściwości wykazywała chaconne we Francji, gdzie pojawiła się ok. 1625; odegrała tam dużą rolę w balecie dworskim (ballet de cour). Podczas gdy chaconne włoskie odznaczały się ścisłym przeprowadzeniem formuły ostinatowej przez cały utwór, chaconne francuskie wykazywały pod tym względem daleko posuniętą swobodę. W toku rozwoju temat był poddawany znacznym modyfikacjom, co prowadziło nawet do wyodrębnienia się odcinków formy: a, b, a1, b1, a2, b2. Chaconne w muzyce dram. J.B. Lully'ego i J.Ph. Rameau wykazują związki z innymi formami, szczególnie z rondem i sonatą. Podobne właściwości wykazują chaconne we francuskiej muzyce klawesynowej i kameralnej (J. Ch. Chaconne mbonnières, F. Couperin). Twórcą chaconne instrumentalnej o charakterze wariacyjnym jest G. Frescobaldi, który przeniósł na klawesyn włoską chaconne gitarową, dodając do niej wariacje. W zakresie tej formy wybitne dzieła stworzyli: J. Pachelbel, D. Buxtehude, G.F. Händel i J.S. Bach, a także Antonio Soler – hiszpański kompozytor; uczeń Domenico Scarlatti. Pracę zaczynał jako kapelmistrz katedry w Lérida, a od 1753 był organistą i kierownikiem chóru w klasztorze El Escorial koło Madrytu. Rozwój chaconne zakończył się przed 1800; późniejsza twórczość nawiązuje do muzyki okresu baroku (np. Chaconne na skrzypce solo M. Regera).

(Iza J.T.)

NIEPOŁOMICE

KONCERT SYMFONICZNY: SINFONIETTA CRACOVIA

DYRYGENT –TADEUSZ STRUGAŁA
IZABELA JUTRZENKA-TRZEBIATOWSKA –
FORTEPIAN

W PROGRAMIE:

F.Chopin

Koncert Fortepianowy F-moll op.21

Maestoso

Larghetto

Allegro vivace

L. van Beethoven

IV Symfonia B-dur op. 60

Adagio – Allegro vivace

Adagio

Menuetto. Allegro vivace – Trio.

Un poco meno Allegro.

Allegro ma non troppo

7. 05.2016

TADEUSZ STRUGAŁA. WYBITNY POLSKI DYRYGENT.

Pedagog, juror i organizator życia muzycznego. Obchodzi w sezonie 2014/15 60-lecie pracy artystycznej. Ukończył studia na Wydziale Teorii, Kompozycji i Dyrygentury we wrocławskiej Akademii Muzycznej, a kontynuował je w Weimarze i Wenecji. W latach 1969–80 był dyrektorem naczelnym i artystycznym Filharmonii Wrocławskiej, jednocześnie piastując funkcję szefa naczelnego i artystycznego Wielkiej Orkiestry Symfonicznej Polskiego Radia i Telewizji w Katowicach (obecnie Narodowej Orkiestry Symfonicznej Polskiego Radia w Katowicach) w latach 1975–76 oraz generalnego dyrektora muzycznego Prezydenckiej Orkiestry Symfonicznej w Ankarze i Istambule (1976–78). W latach 1979–90 był zastępcą dyrektora artystycznego i stałym dyrygentem Filharmonii Narodowej w Warszawie, prowadząc równolegle (w latach 1981–86) Orkiestrę Symfoniczną Filharmonii Krakowskiej jako jej dyrektor artystyczny. W grudniu 1990 roku objął stanowisko pierwszego dyrygenta i dyrektora artystycznego Orkiestry Polskiego Radia i Telewizji w Warszawie, a w listopadzie 1991 roku wprowadził ten zespół pod nową nazwą Polskiej Orkiestry Radiowej do stałej siedziby mieszczącej się w Studiu Koncertowym S-1 w Warszawie (obecnie Studio Koncertowe Polskiego Radia im. W. Lutosławskiego). W latach 1994–2001 pełnił funkcję stałego dyrygenta gościnnego Praskiej Orkiestry Symfonicznej FOK, a w okresie 1998–2006 był dyrygentem-rezydentem Festiwalu Chopinowskiego w Gdingu. Lata 60. to początek międzynarodowej kariery i występów na estradach całej niemal Europy, a także Australii, USA i Azji, zarówno z czołowymi orkiestrami polskimi, jak i zagranicznymi. Wśród ponad 140 orkiestr z 23 krajów, jakimi artysta wielokrotnie dyrygował, można wymienić m.in.: Bamberger Symphoniker, Staatskapelle i Rundfunk-Sinfonieorchester w Berlinie, Bruckner Orchester w Linzu, MDR Sinfonieorchester w Lipsku, NDR Radiophilharmonie w Hanowerze, Orkiestrę Filharmonii Drezdeńskiej,

Tonkünstler-Orchester w Wiedniu, New World Symphony Orchestra, Norfolk Symphony Orchestra, Hallé Orchestra w Manchesterze, Orkiestrę Filharmonii Czeskiej, Praską Orkiestrę Symfoniczną FOK, Orkiestrę Radia Czeskiego Praha, Orkiestrę Filharmonii w Sankt Petersburgu, Orkiestrę Symfoniczną Radia Helsinki, Orkiestrę Radiową w Sztokholmie, Orkiestrę Symfoniczną Radia Südwestfunk w Baden-Baden, Yomiuri Nippon Symphony Orchestra w Tokio, Orkiestrę Symfoniczną Filharmonii w Osace i Seulu, Yamagata Symphony Orchestra, Israel Sinfonietta, orkiestry symfoniczne w Ankarze, Istambule, Izmirze, Budapeszcie, Bukareszcie i Sofii, City of London Sinfonia, London Mozart Players (z tym ostatnim zespołem współpracował przez ponad dwa sezony). Promowanie rodzimej twórczości jest jednym ze stałych elementów artystycznej drogi Tadeusza Strugały, a jego determinacja, by podczas licznych tournée z polskimi orkiestrami wykonywać obowiązkowo muzykę polską jest powszechnie znana i honorowana kolejnymi dyplomami za propagowanie krajowej kultury za granicą (zwłaszcza prawykonania dzieł polskiej muzyki współczesnej w Czechach i Niemczech, m.in. symfonie Witolda Lutosławskiego oraz Polskie Requiem i Te Deum Krzysztofa Pendereckiego).

W 1986 roku artysta otrzymał Orfeusza – nagrodę krytyków muzycznych SPAM za najlepsze wykonanie utworu polskiego na Międzynarodowym Festiwalu Muzyki Współczesnej Warszawska Jesień (Liturgia sacra Zygmunta Mycielskiego), a w roku 1991 uzyskał nagrodę Związku Kompozytorów Polskich za wybitne osiągnięcia w dziedzinie wykonawstwa polskiej muzyki współczesnej. Inne prestiżowe wyróżnienia to m.in.: Grand Prix du Disque Ferenc Liszt (Budapeszt, 1987), nominacja do tytułu Płyta roku magazynu Gramophone (premierowe nagranie Requiem. Missa pro defunctis Romana Maciejewskiego, które jako reedycja w roku 2011 otrzymało nagrodę polskiego przemysłu fonograficznego Fryderyk) oraz Stern des Monats niemieckiego magazynu płytowego Fono Forum (nagrania utworów Xavera Scharwenki). Za wybitne osiągnięcia na polu dyrygenckim i propagowanie muzyki polskiej za granicą otrzymał liczne nagrody i odznaczenia, w tym: Złoty Medal Zasłużony Kulturze Gloria Artis, Krzyż Komandorski z Gwiazdą Orderu Odrodzenia Polski oraz L'Ordre du Merite Culturel. W 1996 roku został laureatem nagrody Kulturpreis Schlesien des Landes Niedersachsen, a w roku 1998 otrzymał tytuł doktora honoris causa Akademii Muzycznej we Wrocławiu. W grudniu 2011 roku został uhonorowany najwyższym wyróżnieniem Polskiego Radia – Diamentową Batutą – za wybitne kreacje artystyczne, rozsławianie muzyki polskiej w kraju i za granicą oraz przybliżanie jej milionom słuchaczy Polskiego Radia, a także za zasługi dla polskiej i światowej kultury muzycznej oraz działalność dyrygencką o szczególnym znaczeniu dla polskiego życia muzycznego. We wrześniu 2014 roku otrzymał w Istambule Odznakę Honorową Bene Merito przyznaną przez Ministra Spraw Zagranicznych za działalność wzmacniającą pozycję

Polski na arenie międzynarodowej. Poza działalnością koncertową Tadeusz Strugała zajmuje się także pracą pedagogiczną. Przez ponad 20 lat był wykładowcą Akademii Muzycznej we Wrocławiu, prowadził też klasy mistrzowskie w Hongkongu i Tokio. Od 2007 roku związany jest z Katedrą Dyrygentury krakowskiej Akademii Muzycznej. Uczestniczy w pracach jury międzynarodowych konkursów dyrygenckich i pianistycznych. W latach 2003 i 2007 był przewodniczącym jury Międzynarodowego Konkursu Dyrygentów im. Grzegorza Fitelberga w Katowicach. W roku 2005 oraz 2009 został zaproszony do udziału w pracach jury Międzynarodowego Konkursu Pianistycznego im. Vana Cliburna w Teksasie. Kilkakrotnie zasiadał również w jury Międzynarodowego Konkursu Dyrygenckiego Praska Wiosna. Nazwisko artysty związane jest również z czołowymi polskimi festiwalami, które za jego dyrekcji osiągnęły artystyczny i organizacyjny rozkwit, zyskując renomę międzynarodową: Festiwal Chopinowski w Dusznikach-Zdroju, Festiwal Wratistavia Cantans, Festiwal Polskiej Muzyki Współczesnej Musica Polonica Nova we Wrocławiu. Artysta zwrócił swoje zainteresowanie także ku teatrowi operowemu. Z okazji 160-lecia powstania Opery Wrocławskiej przygotował spektakl premierowy Wolny strzelec Carla Marii von Webera, a w roku 2002 otworzył poznański Festiwal Hoffmanowski premierą opery Fidelio Ludwiga van Beethovena. W czerwcu 2003 roku w Teatrze Wielkim – Operze Narodowej w Warszawie przygotował premierowy spektakl baletowy Czajkowski w choreografii Borisa Ejfmana, który zyskał znakomite recenzje krytyki i – ciesząc się wielkim powodzeniem publiczności – wszedł do repertuaru sezonu artystycznego 2003/2004. Wraz z Teatrem Tańca Borisa Ejfmana w Sankt Petersburgu i orkiestrą teatru operowego w Grazu przygotował austriacką premierę tego tytułu. Maestro został także zaproszony do współpracy z Warszawską Operą Kameralną, gdzie przygotował kilka premier, m.in. z okazji 50-lecia istnienia tej placówki. Artysta wystąpił w roli dyrygenta w końcowym epizodzie Pianisty Romana Polańskiego, a także nagrał do tego filmu ścieżkę dźwiękową z muzyką Wojciecha Kilara, z towarzyszeniem Orkiestry Filharmonii Narodowej w Warszawie. Prywatnie – miłośnik malarstwa irysunku, kolekcjoner historycznych batut dyrygenckich. Posiada w swoich zbiorach ponad 100 egzemplarzy, które często wystawiane są publicznie w Polsce i za granicą (Muzeum Narodowe w Krakowie, Muzeum Historii Katowic, Lubeka). Poza karierą zawodową Tadeusz Strugała poświęca się także pracy społecznej. Jest autorem wielu pomysłów oraz inicjatyw związanych z życiem muzycznym w Polsce i na świecie. Działa w rozmaitych organizacjach, stowarzyszeniach i fundacjach. Od 2010 roku jest przedstawicielem Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego w Radzie Programowej Narodowej Orkiestry Symfonicznej Polskiego Radia w Katowicach.

IZABELA JUTRZENKA-TRZEBIATOWSKA

– FORTEPIAN

Ukończyła studia magisterskie na Akademii Muzycznej w Krakowie w klasie fortepianu prof. Mirosława Herbowskiego, a w 2015 roku uzyskała również dyplom magistra sztuki na Wydziale Teorii Muzyki. Aktualnie jest studentką mistrzowskich studiów podyplomowych Akademii Muzycznej w Łodzi w klasie fortepianu prof. Mariusza Drzewickiego. Brała udział w licznych kursach mistrzowskich, pracując pod kierunkiem wybitnych artystów m.in. prof. Andrzeja Jasińskiego, prof. Katarzyny Popowej-Zydroń, prof. Andrzeja Pikula, prof. Wojciecha Światały, prof. Józefa Stompla, prof. Anny Malikovej, prof. Jerzego Sterczyńskiego, prof. Kevina Kennera a także uczestniczyła w Wiener Meisterkurse w klasie Paula Badura-Skody (2010), oraz Rolanda Batika (2011). W 2013 roku była uczestnikiem Międzynarodowego Festiwalu „Ung Klassik” w Norwegii oraz występowała na Estradzie Młodych 47. Festiwalu Pianistyki Polskiej w Słupsku. W 2014 roku odbyła tournée koncertowe po Hiszpanii, zagrała recitale w Museum am Dom w Trewirze oraz w Haus der Musik w Wiedniu a także wystąpiła podczas 19. Festiwalu Kompozytorów Polskich im. Henryka Mikołaja Góreckiego w Bieksku. Ponadto otrzymała stypendium Rektora Akademii Muzycznej w Krakowie dla najlepszych studentów. Od 2007 roku publikuje artykuły w *Piśmie Artystyczno-Literackim Hybryda* wydawanym przez Stowarzyszenie Twórcze POLART- i jest członkiem jego redakcji.

SINFONIETTA CRACOVIA

Początki dziejów Sinfonietty Cracovii wiążą się ściśle z powstaniem poprzedzającego jej istnienie zespołu Młodzi Kameraliści Krakowscy w roku 1990. Wysokie umiejętności, zaangażowanie muzyków i świeżość interpretacji zwróciły nań uwagę, było jednak jasne, że dalszy rozwój zespołu możliwy jest tylko w warunkach stabilnej egzystencji.

Przy życzliwym wsparciu Państwa Elżbiety i Krzysztofa Pendereckich wszczęto starania o nadanie zespołowi statusu orkiestry miejskiej, co też nastąpiło w 1994 roku. Od tej chwili datuje się jego działalność pod nową nazwą: Orkiestra Stołecznego Królewskiego Miasta Krakowa Sinfonietta Cracovia. Ta unikalna w skali kraju inicjatywa szybko okazała się „strzałem w dziesiątkę”: orkiestra od początku swej działalności zyskała sobie pochlebne recenzje publiczności i krytyków. Muzycy znakomicie odnajdywali się zarówno w kanonie dzieł orkiestrowych – czy to kameralnych, czy też przeznaczonych na znacznie większą obsadę – jak i we wszelkiego rodzaju niekonwencjonalnych projektach artystycznych. Ten profil, uwzględniający szerokie spectrum działalności (od koncertów muzyki klasycznej po występy na festiwalu Unsound), jest wyznacznikiem stylu zespołu do dnia dzisiejszego.

Przez 20 lat oblicze orkiestry kształtował znakomity skrzypek, altowiolista i pedagog Robert Kabara. W lipcu 2014 roku kolejny rozdział w historii zespołu zaczął pisać Jurek Dybał. Nowy dyrektor krakowskiej Sinfonietty to zarazem wybitny dyrygent, animator życia kulturalnego jak i muzyk słynnej orkiestry Filharmoników Wiedeńskich. Pod nową dyrekcją Sinfonietta Cracovia rozpoczęła obchody jubileuszu 20-lecia działalności występem podczas II edycji Międzynarodowego Festiwalu im. Krzysztofa Pendereckiego poziom 320. Orkiestra uczestniczyła w renomowanych festiwalach: Schleswig-Holstein Musik Festival, Festivalinternational de Colmar, Białe Noce w Sankt Petersburgu, Wielkanocny Festiwal Ludwiga van Beethovena, Sacrum Profanum, Misteria Paschalia, a jej kunszt oklaskiwały tysiące melomanów m.in. w Konserwatorium Muzycznym i Teatrze Maryjskim w Sankt Petersburgu, Filharmonii i sali Konzerthaus w Berlinie, Herkulessaal w Monachium, sali Casino w Bazylei i Tonhalle w Zurychu, Teatrze Mogador w Paryżu i Palais des Festivals w Cannes, Auditorio Nacional w Madrycie, w teatrach w Brescii, Neapolu i Parmie oraz Filharmonii w Stambule.

KRAKÓW 24.05.2016

KLUB DZIENNIKARZY "POD GRUSZKĄ"
JÓZEF LIPCIEC *FILOZOFIA MIŁOŚCI*
JANUSZ TRZEBIATOWSKI
– MALARSTWO

KONCERT KAMERALNY

W PROGRAMIE:

A. Piazzola — *Cafe 1930*

M. Tournier — *Feerie na harfę solo*

C. Saint-Saens — *Fantazja*

J. Massenet — *Medytacja*

MALWINA LIPIEC- ROZMYŚŁOWICZ - HARFA

Urodziła się w Krakowie. Muzyk solista Filharmonii Wrocławskiej im. W. Lutosławskiego, od 2009 prowadzi klasę harfy na Akademii Muzycznej we Wrocławiu. W 2004 r. uzyskała dyplom z wyróżnieniem w krakowskiej Akademii Muzycznej w klasie harfy prof. Bogumiły Lutał-Modrniń. W 2006 ukończyła studia mistrzowskie w Królewskim Konserwatorium w Brukseli, w klasie harfy Susany Mildonian i Jany Bouskovej, także w klasie muzyki kameralnej Luca Lubry'ego. Swoje umiejętności doskonaliła również na wielu kursach mistrzowskich, pracując z wybitnymi profesorami: K. Inoue, S. McDonald, E. Szmyt, J. Kozielska, J. P. Menuge, P. Stickney, I. Perrin, M. Hoffman, Anne-Sophie Bertrand. Laureatka krakowskiej nagrody „Wirtuoz 2007” oraz wielu stypendiów artystycznych w kraju i zagranicą. Współpracuje gościnnie z wieloma orkiestrami, m.in. Orkiestrą Kameralną Leopoldinum, Aukso, filharmoniami Świętokrzyską, Sudecką, Dolnośląską, Sinfonią Varsovią, NOSPR. Na stałe związana jest także z krakowską Orkiestrą Akademii Beethovenowskiej. Koncertuje jako solistka oraz kameralistka, współpracując z takimi solistami jak prof. Kaja Danczowska, prof. Kazimierz Moszyński, Łukasz Długosz (flet), Anna Pehlken (sopran, Duo 'A Piacere'), Delphine Tchaoussoglou (flet, jako Golden Duo), współtworzy również trio z Janem Krzeszowcem (flet) i Arturem Rozmysłowiczem (altówka).

MARIA OŁDAK – SKRZYPCE

Absolwentka Opolskiej Szkoły Muzycznej (klasa D. Sujaty) oraz Warszawskiego Uniwersytetu Muzycznego (klasa J. Jakowicz). W 2007r. ukończyła z najwyższym wyróżnieniem studia podyplomowe w Royal Academy of Music w Londynie (klasa I. Petrushevskiego), otrzymując tytuł honorowy DipRAM oraz nagrodę specjalną Prorektora. Laureatka ogólnopolskich oraz międzynarodowych przesłuchań, konkursów oraz nagród, w tym stypendium Młoda Polska. Doskonaliła swoje umiejętności pod okiem m.in. Maxima Vengerova, Igora Oistrakha, Yaira Klessa, Lidii Mordkovich. Koncertowała z takimi artystami jak Martha Argerich, Renee Fleming, Pinchas Zukerman, Edgar Meyer, Joshua Bell.

Maria jest Prezesem Towarzystwa Muzycznego w Opolu oraz Dyrektorem Artystycznym Festiwalu Muzycznego "W oparach dźwięków". Za swoją działalność na rzecz kultury otrzymała Nagrodę Prezydenta Opola oraz Srebrny Laur Umiejętności i Kompetencji. Stale współpracuje z harfistką Malwiną Lipiec i pianistą Jamesem Baillieu. Nagrywała m.in. dla Deutsche Grammophon, EMI i CD Accordu. Jest współautorką cyklu książek o muzyce.

KONCERT NIEPOŁOMICE 30.05 KAMERALNY

BOGUSŁAWA HUBISZ-SIELSKA – ALTÓWKA **MARIUSZ SIELSKI – FORTEPIAN**

W PROGRAMIE:

F. Chopin (1810 – 1849)

Introdukcja i Polonez C-dur op.3 na altówkę i fortepian

L. van Beethoven (1770-1827)

Notturmo op. 42 na altówkę i fortepian
Marcia. Allegro

Adagio

Menuetto. Allegro

Adagio. Scherzo. Adagio. Allegro

Alla Polacca

Andante quasi Allegro

Marcia. Allegro

H. Wieniawski (1835 – 1880)

Reverie na altówkę i fortepian

G. Bacewicz (1909 – 1969)

Kaprys polski na altówkę solo

W. Lutosławski (1913 -1994)

Preludia taneczne na altówkę i fortepian

Allegro molto

Andantino

Allegro giocoso

Andante

Allegro molto

po ukończeniu z wyróżnieniem studiów w krakowskiej Wyższej Szkole Muzycznej odbyła studia uzupełniające u Stefana Kamasy w Warszawie oraz w Monachium u Kim Kashkashian. Uczestniczyła w festiwalach m.in. Poznańska Wiosna Muzyczna, Spotkania Muzyczne w Baranowie Sandomierskim, Dni Kompozytorów Krakowskich. Występowała w wielu miastach i miejscowościach w Polsce, jak również w Austrii, Czechach, Francji, Niemczech, Rosji, Słowacji, Szwajcarii, USA, Wielkiej Brytanii i Włoszech. Nagrywała dla Polskiego Radia, Radia Austriackiego a także Radia Nowy Jork oraz Radia Watykańskiego. Występowała przed kamerami Telewizji Polskiej, austriackiej oraz niemieckiej. Dokonała nagrań płytowych z muzyką J.B. Vanhala., Rachel Knobler i Roberta Fuchsa. Za zgodą Kompozytora opracowała na altówkę *Preludia taneczne* Witolda Lutosławskiego (w oryginale na klarnet i fortepian). Publikowała w „Ruchu Muzycznym”, Muzyce 21 i w prasie fachowej. Jest autorem hasła Rachel Knobler w leksykonie *Kompozytorzy polscy 1918-2000*. Prowadzi również działalność edytorską. Nuty w jej opracowaniu ukazały się w Polskim Wydawnictwie Muzycznym oraz Editio Alto (Niemcy). Zasiada w jury krajowych (Kraków 1979) i międzynarodowych konkursów (Castellana Grotte) Bari 2004, 2006, 2008). Jej nagranie Nigguna oraz Elegii Rachel Knobler było prezentowane w Radiu Princeton (USA) jako odkrycie dziedziny muzyki klasycznej. Jest członkiem-założycielem Stowarzyszenia Artystycznego "Muzyka Centrum". Długoletni pedagog Akademii Muzycznej w Krakowie, od 2001 jest również Koordynatorem Głównym Konserwatorium Krakowskiego im. Witolda Lutosławskiego, a od 2009 roku prezesem Polskiego Towarzystwa Altowiolowego, które w 2013 roku zorganizowało w Krakowie 41 Międzynarodowy Kongres Altowiolowy.

Studiował w krakowskiej Akademii Muzycznej u Ludwika Stefańskiego, Ewy Bukojemskiej i Janusza Dolnego (dyplom z wyróżnieniem).

Brał udział w liczących się kursach mistrzowskich, pracując pod kierunkiem wybitnych pedagogów (Alexander Jenner, Rudolf Buchbinder, Eliane Richepin, Fausto Zadra).

Odbył też roczne studia w monachijskiej Hochschule für Musik.

Występuje jako solista i kameralista, koncertując w kraju i za granicą – Austrii, Czechach, Francji, Niemczech, Rosji, Słowacji, Wielkiej Brytanii i Włoszech.

Dokonał nagrań płytowych

Doktor habilitowany sztuki, prowadzi klasę fortepianu w krakowskiej Akademii Muzycznej na stanowisku adiunkta.

Studia pianistyczne pod jego kierunkiem ukończyło do tej pory liczne grono (28) czynnych zawodowo muzyków działających w kraju i za granicą. W gronie jego wychowanków są laureaci konkursów pianistycznych w Austrii (Pörschach), Hiszpanii (La Rioja), USA (Los Angeles), Włoszech (Castellana Grotte, Finale Ligure), Estonii (Narva) i Polsce (Szafarnia, Kielce, Kraków, Żagań, Warszawa). Prowadzi seminaria, kursy i lekcje otwarte. Jest jurorem konkursów pianistycznych w Polsce i we Włoszech.

27.06 NIEPOŁOMICE KONCERT FINAŁOWY

W PROGRAMIE:

Grażyna Bacewicz:

Sonata na obój i fortepian

Allegro ma non troppo

Tempo di Valse

Vivace

Stefan Kisielewski:

Suita na obój i fortepian

Allegro molto energico

Andantino cantabile

(quasi berceuse)

Moderato (tempo di gavotte)

Allegro veloce (quasi gavotte II)

Presto agitato

Witold Szalonek:

Pastorale na obój i fortepian

Pedro Iturralde:

Suite Hellenique

Kalamatianos

Funky

Valse

Kritis

Kalamatianos

Astor Piazzola

Suite de Tango Nuevo

Adios Nonino

Chau Paris

Oblivion

Bando

Rio Sena

Milonga del Angel

Plus Ultra

Libertango

RENATA ŻELOBOWSKA-ORZECHOWSKA

– FORTEPIAN

MARIUSZ PĘDZIAŁEK – OBÓJ

Renata Żelobowska-Orzechowska, pianistka, kameralistka, wykładowca Akademii Muzycznej w Krakowie. Absolwentka tej uczelni w klasie fortepianu Prof. Ludwika Stefańskiego. Laureatka XII Pianistycznego Konkursu Stypendialnego im. F. Chopina. Prowadzi bogatą działalność koncertową w kraju i zagranicą (Szwecja, Włochy, Austria, Korea), występując z wybitnymi muzykami m.in. Guyem-Deplus, Michaeliem Wolfem, Kają Danczowską, Teresą Głębówną, Dorotą Imiełowską. Istotnym obszarem działalności koncertowej jest współpraca z uznanymi wokalistami takimi jak: Alison Pearce, Wiesław Ochman, Peter Dvorský, Mariusz Kwiecień, Alicja Węgorzewska, Joanna Woś, Urszula Kryger, Wioletta Chodowicz i in. Jest zapraszana na festiwale: Międzynarodowy Festiwal Kompozytorów Krakowskich, Festiwal „Wawel o Zmierzchu”, Międzynarodowy Festiwal Klarinetowy, Międzynarodowy Festiwal „Muzyka w Starym Krakowie”, czy Festiwal Kultury Żydowskiej w Krakowie. Dokonała nagrań dla Polskiego Radia i Telewizji, wytwórni EMI i CD Accord. Od 2005 r. jest kierownikiem muzycznym cyklu koncertów dla dzieci organizowanych przez Filharmonię im. K. Szymanowskiego w Krakowie. Utrzymuje silne związki z instytucjami muzycznymi Krakowa, m.in. z Capellą Cracoviensis i Operą Krakowską. Renatę Żelobowską-Orzechowską łączy również wieloletnia współpraca ze Stowarzyszeniem Miłośników Opery Krakowskiej ARIA przy realizacji cyklu pn. „Spotkanie z Artystą”, a także z „Krakowskim Salonem Poezji” Anny Dymnej realizowanym w Teatrze im. J. Słowackiego w Krakowie. Uhonorowana Srebrnym Medalem za Długoletnią Służbę przez Prezydenta RP, a także Odznaką „Honoris Gratia” przyznawaną przez Prezydenta Miasta Krakowa. W marcu 2016 r. nakładem Grupy Twórczej Castello ukazał się album płytowy pt. „Muzyka polska XX wieku na obój i fortepian” nagrany przez pianistkę wraz z Mariuszem Pędziałkiem.

MARIUSZ PĘDZIAŁEK

Jeden z najbardziej cenionych polskich oboistów. Absolwent Akademii Muzycznej w Krakowie w klasie oboju Edwarda Szcześniaka, uczestnik kursów mistrzowskich pod kierunkiem Lothara Kocha w Sion w Szwajcarii. Członek Kwintetu Dętego Filharmoników Krakowskich, koncertmistrz Orkiestry Filharmonii im. K. Szymanowskiego w Krakowie, członek zespołu Grzegorza Turnaua. Specjalizuje się w muzyce najnowszej – jest członkiem założycielem Stowarzyszenia „Muzyka Centrum”, jurorem konkursów muzyki współczesnej; występuje na festiwalach: Warszawska Jesień, Mixer-Media Festival w Brukseli, Poznańska Wiosna Muzyczna, Aspekty w Salzburgu, Światowe Dni Muzyki w Warszawie, czy Dni Kompozytorów Krakowskich. Mariusz Pędziałek był wykładowcą Internationale Akademie für Neue Komposition w austriackim Schwazu, czy Letnich Kursów Muzyki Współczesnej w Krakowie. Jako solista występował m.in. z Nigelem Kennedym i Berlińskimi Filharmonikami; koncertował z najważniejszymi polskimi orkiestrami i wybitnymi dyrygentami takimi jak: Agnieszka Duczmal, Jan Krenz, Stanisław Skrowaczewski, Jerzy Maksymiuk, Krzysztof Penderecki i in. Otrzymał nominację (wraz z Anną Sikorzą-Olek) do nagrody polskiego przemysłu fonograficznego „Fryderyk” za album z Koncertem na obój i harfę Witolda Lutosławskiego (2001). Nagrywa muzykę teatralną i filmową, a także dla radia i telewizji. Dokonał nagrań dla wytwórni fonograficznych: Polskie Nagrania, DUX, Wergo i Acte Préalable. Odznaczony Złotym Krzyżem Zasługi, Srebrnym Medalem „Zasłużony Kulturze – Gloria Artis”, a także Odznaką „Honoris Gratia” przyznawaną przez Prezydenta Miasta Krakowa. W marcu 2016 r. nakładem Grupy Twórczej Castello ukazał się album płytowy pt. „Muzyka polska XX wieku na obój i fortepian” nagrany wraz z Renatą Żelobowską-Orzechowską.

MARIAŻ OBOJU Z FORTEPIANEM

Wartością istotną w muzyce polskiej drugiej połowy XX wieku stało się brzmienie – jego barwa i znaczenie. Nagrane na płycie utwory kompozytorów polskich od Grażyny Bacewicz (1909-1969) do Macieja Zielińskiego (rocznik 1971) ukazują związek dwóch barwnych instrumentów-charakterów: oboju i fortepianu. I „opowiadają” historię: od emancypacji koloru aż po różne objawienia sonoryzmu, który stał się pieczęcią polskiej szkoły kompozytorskiej i rezonuje do dziś.

Kolorowy witalizm Bacewicz

Grażyna Bacewicz pytana o swoją muzykę odpowiadała, że dużo w niej się dzieje, a drapieżność spotyka z liryzmem. *Sonatę na obój i fortepian* skomponowała w roku 1937 dla wybitnego polskiego oboisty Seweryna Śnieckowskiego, profesora Konserwatorium Warszawskiego. Żywiołowym charakterem wpisuje się ta Sonata w nurt witalistycznego neoklasycyzmu. Kompozytorka – wierna ideałom logicznie zakomponowanej formy – nadała jej postać zgrabnego tryptyku. W liście do brata Vytautasa Bacevičiusa pisała w roku 1958: „Dla mnie praca kompozytorska, to kucie w kamieniu, a nie przenoszenie dźwięków wyobraźni czy natchnienia na papier...” Część pierwsza, „wykutej” *Sonaty – Allegro ma non troppo* – uosabia klasyczną formę sonatową z dwoma kontrastującymi tematami. Część druga, *Tempo di Valse*, niesie z sobą ulotną lekkość katarynkowego walczyka, a część trzecia – finałowe *Vivace* – staje się pochwałą puszczonej w ruch, niczym nie mąconej radości.

Szalotka zabawa (z) brzmieniem

Zanim Witold Szalonek zaczął eksperymentować z obojem, tworząc multifony – brzmienia wielogłosowe – wszedł na krótką ścieżkę flirtu z muzyką ludową. W roku 1951 powstało *Pastorale na obój i fortepian*, rok później kompozytor otrzymał za nie II nagrodę w Konkursie Związku Kompozytorów Polskich. Miał wówczas 25 lat i studiował kompozycję w klasie Bolesława Woytowicza w PWSM w Katowicach. Szalonek w *Pastorale* zapatrzony był w styl neoklasycystyczny, puszczając oko w stronę Karola Szymanowskiego. To przecież autor *Harnasiów* chciał w okresie międzywojnia ożywić polską twórczość, zmartwiała od czasów Chopina, kierując ją na tory inspiracji ludowych. Ramy *Pastorale* tworzą śpiewne fazy rozwojowe *Andante*; w centralnym *Allegro* – z dopiskiem od kompozytora *Gaio* ('radośnie') – odzywa się jakże miła dla ucha taneczna „ptasiość”. Utwór dedykowany został Edwardowi Manderze – wybitnemu oboiście i profesorowi katowickiej uczelni.

Zmysł humoru u Kisielewskiego

Suita na obój i fortepian z roku 1954 ujawnia – w pięciu częściach-odśłonach – charakterystyczne dla stylu Kisielewskiego cechy: prostotę, a jednocześnie brzmieniową pomysłowość, reżyserowanie narracji dźwiękowej na zasadzie *perpetuum mobile*, rzeczowość i sarkazm. Jednym z duchowych patronów kompozytora był przecież Sergiusz Prokofiew. Stąd, być może, obecność w *Suicie* gawotów (i to aż dwóch!), będących, być może, podwójnym ukłonem w stronę prokofiewowskiej *Symfonii klasycznej*. *Suita* zrodziła się z pogody ducha: stoi za nią francuska *sérénité*, a przenika nuta zdrowego, a czasami i rubasznego humoru. I, podobnie jak *Sonata* Bacewicz, dedykowana została *Profesorowi Sewerynowi Śnieckowskiemu*, autorowi m.in. zbioru *Metodo teoretico-pratico per oboe*.

Intensywność przekazu Meyera

Krzysztof Meyer wyznał kiedyś, że jego muzyczną ojczyzną jest kameralistyka w wydaniu trójcy klasyków wiedeńskich, wzbogacona o Bartóka. Wyraził też pragnienie, aby jego utwory były dla słuchacza ważną historią, stając się doświadczeniem natury uczuciowej, zmysłowej i intelektualnej – jak również: przeżyciem piękna. Pewnie z tych impulsów powstał w roku 1982 utwór *Pezzo capriccioso* na obój i fortepian op. 60, dedykowany jednemu z najwybitniejszych współczesnych oboistów – szwajcarskiemu artyście Heinzowi Holligerowi. Meyer, jak sam podkreśla, wierzy w melodię, nie utożsamiając jej jednak z romantyzmem. Dlatego wysnuwa tok muzyki z melodycznej linii, intensywniejszej i łagodniejszej, osiągającej spełnienie w *maestoso* i następnie zamierającej, jak w pieśni bez słów.

Symbolika u Lutosławskiego

Od końca lat siedemdziesiątych XX wieku wyznacznikiem stylu Lutosławskiego stały się – wedle określenia samego kompozytora – „cienkie faktury”. I w tej nowej transparentnej poetyce powstało w roku 1979 *Epitafium*, zamówione przez oboistkę Janet Craxton, współzałożycielkę orkiestry London Sinfonietta, dla uhonorowania pamięci jej zmarłego męża – brytyjskiego kompozytora Alana Richardsona. Lutosławski wpisał się w tradycję oddawania czci zmarłym: tkankę utworu przenikają motywy nocy czy śmierci, fermaty; język zabarwiają interwały małej sekundy i trytonu, na których zbudowana jest poruszająca melodia oboju. Dramaturgia utworzona została z czterech epizodów, pięciokrotnie przedzielonych prostym refrenem. Pomiedzy nimi powstaje dialektyczne napięcie: ruchliwe epizody są stopniowo skracane, a statyczne refreny stopniowo wydłużane. W zakończeniu utworu muzyka przechodzi w ciszę gestem nazwanym przez Tadeusza Kaczyńskiego *in paradiso*: delikatne faktury rozplývają się w wysokim rejestrze, jak w powietrzu. Lutosławski podkreślał przełomowe znaczenie *Epitafium* dla jego twórczości: nastąpiła tu bowiem

integracja materiału melodycznego z dwunastotonowymi akordami, a prawa systemu kompozytora połączyły się z silną emocjonalnością muzyki – w służbie wyrażania cierpienia.

Przesłanie Zielińskiego

W związku z planowanym koncertem dla uczczenia piątej rocznicy śmierci Witolda Lutosławskiego angielska oboistka Melanie Ragge zamówiła u Macieja Zielińskiego okolicznościową kompozycję. I tak zrodził się utwór Lutosławski in Memoriam, prawykonany w 1999 roku w St. John's Smith Square w Londynie i nagrodzony Alan Bush *Composition Prize*. Zieliński zrealizował w nim ideę dramaturgii celu: utwór składa się z dwóch części, nazwanych tak jak w *II Symfonii* Lutosławskiego: *Hésitant* ('z wahaniem') i *Direct* ('wprost'). Przywołał też w części pierwszej cytaty z *Muzyki żałobnej*, którą Lutosławski dedykował pamięci Béli Bartóka; symbole powstają tu więc na wielu poziomach utworu. Muzyka Zielińskiego wyróżnia się poprzez bogaty repertuar kategorii ekspresyjnych: od smutku i żalu – poprzez bunt i gniew – aż do pogodzenia i spokoju. I nie ma w niej – używając określenia ze słownika Lutosławskiego – dźwięków obojętnych.

Artyści niniejszego nagrania – Renata Żelobowska-Orzechowska i Mariusz Pędziałek – zapraszają w interesującą muzyczną podróż: od gry z brzmieniem po brzmienia, które znaczą; od energetyzujących barwnych rytmów po barwne i głębokie przesłania. A robią to z twórczą inwencją. Bo wszystko w muzyce powinno być, jak podkreślał Witold Lutosławski, owocem inwencji.

Małgorzata Janicka-Słysz

BACEWICZ ● SZALONEK ● KISIELEWSKI ● MEYER ● LUTOSŁAWSKI ● ZIELIŃSKI

Renata Żelobowska-Orzechowska

Mariusz Pędziątek

Castello
GRUPA TWÓRCZA

SC
sinfonietta
cracovia

IV Międzynarodowy Festiwal *Związki pomiędzy kulturą południa a północy /Schubert–Chopin–Grieg/ wzajemne inspiracje i rezonans w malarstwie i literaturze 2016*

W ZAMKU KRÓLEWSKIM W NIEPOŁOMICACH

7 kwietnia – Uroczyste otwarcie IV Międzynarodowego Festiwalu

18.00 **Wernisaż XVIII SALON SZTUKI POLARTU**

Koncert kameralny: Elżbieta Stefańska – klawesyn

7 maja – Finisaż wystawy XVIII SALON SZTUKI POLARTU

18.00 **Koncert symfoniczny: XXV-Lecia POLARTU**

Sinfonietta Cracovia

Tadeusz Strugała – dyrygent

Izabela Jutrzenka-Trzebiatowska – fortepian

Aukcja dzieł sztuki w przerwie koncertu

30 maja – Koncert kameralny:

18.00 Bogusława Hubisz-Sielska – altówka i Mariusz Sielski – fortepian

27 czerwca – Koncert Finałowy:

18.00 Renata Żelobowska-Orzechowska – fortepian

Mariusz Pędziulek – obój

Uroczyste zamknięcie Festiwalu

W KLUBIE DZIENNIKARZY "POD GRUSZKĄ" W KRAKOWIE

24 maja – Koncert kameralny:

18.00 Malwina Lipiec – harfa i Maria Ołdak – skrzypce

Promocja książki Józefa Lipca *Filozofia miłości*

Wystawa Jednego Dzieła Janusza Trzebiatowskiego

Projekt zrealizowano przy wsparciu finansowym
Województwa Małopolskiego

